

Najważniejsze składniki Biblii – Chrystus, Duch, życie i kościół

Wersety biblijne: Mt 16,16.18; J 3,15; Rz 8,2; Ef 1,22-23; 4,4-6.

I. Chrystus, Duch, życie i kościół to najważniejsze składniki Biblii – Mt 16,16.18; J 20,31; 7,39; Rz 8,11; Kol 3,4; Ef 1,22-23:

A. Chrystus, Duch, życie i kościół stanowią treść Biblii.

B. Zasadą, którą posługujemy się w interpretacji Biblii, jest Chrystus, Duch, życie i kościół – Rz 9,5; 8,2.11; 12,4-5; 16,1.4-5.16b.

II. Chrystus, Duch, życie i kościół stanowią wyciąg z Biblii:

A. W przypadku Chrystusa nacisk pada na to, że jest On życiem wierzących, jest z nimi połączony i zespolony – Kol 3,4; J 15,4-5; 1 Kor 6,17:

1. Znamy Chrystusa jako Zbawcę i Odkupiciela, lecz prócz tego musimy poznać Go głębiej – poznać to, że jest On naszym życiem i że jest w nas, by się z nami połączyć i zespolić – Kol 3,4; 1,27; J 15,4-5.
2. Pan jest Duchem, dlatego możemy w Nim trwać, a On może trwać w nas; współzamieszkujemy z Nim, czyli jesteśmy w Nim, a On w nas – 2 Kor 3,17a; J 14,20; 17,21.
3. Połączenie i zespolenie z Panem może dokonać się jedynie w naszym odrodzonym duchu; w wyniku zespolenia jesteśmy połączeni z Panem i tworzymy jednego ducha – 1 Kor 6,17.
4. Chrystus jest naszym życiem i osobą, jest z nami połączony i zespolony; działa też w nas, by nas przeobrazić, aż staniemy się tacy sami jak On w życiu, naturze i wyrazie, lecz nie w Bóstwie – 2 Kor 3,18.
5. On i my jesteśmy jedno; On jest Głową Ciała, my zaś członkami tego Ciała – 1 Kor 12,12-13; Ef 1,22-23.
6. „Jak niepojęty jest to fakt, / Że Tyś jest we mnie, a w Tobie ja. / Jak rzeczywista, Panie, jedność ta, / Jak wielka tajemnica Twa!” – *Hymny*, nr 3,14.

- B. W przypadku Ducha nacisk pada na to, że Boży Duch Święty został złożony z boskości Chrystusa, Jego człowieczeństwa, ukrzyżowania i zmartwychwstania, dzięki czemu stał się złożonym, życiodajnym, zamieszkującym, uświęcającym, przeobrażającym i siedmiokrotnie wzmocnionym Duchem – Wj 30,23-25; 1 Kor 15,45b; Rz 8,11; 15,16b; 2 Kor 3,18; Obj 4,5:
1. Duch jest zwieńczeniem Trójjedynego Boga, którzy przeszedł przez rozliczne procesy; w Duchu znajdują się pierwiastki Ojca, Syna i Ducha – Mt 1,18.20; Łk 1,35; Hbr 9,14; Rz 8,11.
 2. Obecnie Duch jest złożonym Duchem (Wj 30,23-25), który składa się z Ducha Bożego i dwóch natur Chrystusa – boskiej i ludzkiej – z Jego śmierci i zmartwychwstania, dzięki czemu jest złożonym, życiodajnym (1 Kor 15,45b), zamieszkującym (Rz 8,11), uświęcającym (15,16b) i przeobrażającym Duchem (2 Kor 3,18).
 3. Taki Duch ma obfity zasób, a nawet sam jest tym obfitym zasobem, byśmy tego doświadczali i z tego korzystali – Flp 1,19.
 4. W aspekcie ekonomicznym złożony Duch stał się siedmioma Duchami Bożymi i zaopatruje nas siedmiokrotnie mocniej, byśmy mogli zrealizować Bożą ekonomię wobec kościoła w tym wieku upadku – Obj 1,4; 3,1; 4,5; 5,6.
- C. W przypadku życia nacisk pada na to, że Bóg w Chrystusie jako Duch rzeczywistości jest życiem wierzących, dzięki czemu mogą oni wyrażać przetworzonego Trójjedynego Boga – 1 Kor 1,30; J 14,17; Flp 1,19-21a:
1. Życiem jest Duch, który jest samym Trójjedynym Bogiem; życiem jest też Chrystus – Rz 8,2; J 11,25; 14,6; Kol 3,4.
 2. Bóg dał nam życie wieczne, a życie to jest w Jego Synu; jeśli mamy Syna, mamy życie – 1 J 5,11-12.
 3. Bóg w Chrystusie przeszedł przez rozliczne procesy i został zwieńczony jako Duch; teraz jako Duch rzeczywistości jest życiem dla wierzących, dzięki czemu mogą oni Go wyrażać jako przetworzonego Trójjedynego Boga – J 7,39; 14,17.19b.

4. Gdy uwierzyliśmy w Chrystusa, Syna Bożego, wszedł On w nas i stał się naszym życiem oraz osobą, żyje i porusza się wraz z nami – 3,15-16; Ga 2,20.
- D. W przypadku kościoła nacisk pada na to, że wierzący na podłożu jedności są świadectwem Ciała Chrystusa – Ef 1,23; 4,1-6:
1. Kościół tworzą ci, których Bóg wywołał ze świata; Bóg wywołał nas z każdego plemienia, języka, ludu i narodu i zgromadził razem jako kościół – Mt 16,18; 18,17; Obj 5,9; 7,9.
 2. Bóg zrodził nas, wierzących w Chrystusa, swoim życiem, więc mamy w sobie boskie życie; zostaliśmy odrodzeni i staliśmy się ludem królestwa niebios oraz braćmi i siostrami w Jego powszechnej rodzinie – J 1,12-13; 3,3.5.15; Ef 2,19.
 3. Kościół to coś utworzonego przez życie, to organizm, który ma życie i osobę; tym życiem i osobą jest sam Trój-jedyny Bóg, który stanowi pierwiastek jedności kościoła – 4,3-6.
 4. Powszechne Ciało Chrystusa wyraża się w postaci kościołów miejscowych; podłoże kościoła jest jednością Ciała Chrystusa – 1 Kor 12,12-13.27; 1,2; Ef 1,23; 4,3-6.
 5. Wszyscy zostaliśmy ochrzczeni w jedno Ciało i mamy jednego Ducha, jednego Pana i jednego Boga i Ojca; teraz stójmy na podłożu jedności na jedno świadectwo Ciała Chrystusa i prowadźmy praktyczne życie kościoła – 1 Kor 12,13; Ef 4,4-6; Obj 1,11.

III. Przedstawiamy wszelkie prawdy biblijne, akcentując Chrystusa, Ducha, życie i kościół – 2 Tm 2,15:

- A. Każde poselstwo czy przedstawienie prawdy zawartej w Biblii bez Chrystusa, Ducha, życia i kościoła jest pustą skorupą, w której nic nie ma – 1 Tm 1,6-7.
- B. Zawsze bezpiecznie jest przedstawiać prawdy biblijne, akcentując Chrystusa, Ducha, życie i kościół; np. prawdę na temat świętości powinniśmy przedstawiać, opierając się na Chrystusie, Duchu, życiu i kościele – 1 Kor 1,30; Rz 6,22; Ef 5,26.

Poselstwo drugie

Doświadczać zamieszkującego Chrystusa

Wersety biblijne: J 14,16-18.20; Rz 8,9-10; Ga 2,20a; 4,19; Ef 3,17a.

I. Chrystus jest tajemnicą i to, że w nas zamieszkuje, również jest tajemnicą – Kol 1,27:

- A. Zamieszkiwanie w nas Chrystusa jest dla nas bardzo realne i bliskie, gdyż odbywa się w nas i ściśle się z nami wiąże – J 14,20; Ef 3,17a.
- B. Doświadczanie zamieszkującego Chrystusa jest czymś realnym i osobistym – Rz 8,10; 2 Kor 13,5; Ga 4,19.

II. Gdy Pan przebywał na ziemi, był Pocieszycielem na zewnątrz swoich uczniów, po zmartwychwstaniu zaś stał się Pocieszycielem w ich wnętrzu – J 14,16-18.20:

- A. Greckie słowo „Pocieszyciel” to adwokat, rzecznik, ktoś, kto jest przy nas i zajmuje się naszym przypadkiem, naszą sprawą.
- B. Gdy Pan przebywał na ziemi, był z uczniami zewnątrz jako czuły, troskliwy Pocieszyciel; choć Jego fizyczna obecność, której doświadczali uczniowie, była wspaniała, mógł On być z nimi jedynie zewnątrz, ponieważ nadal znajdował się w ciele, które ograniczało Go pod względem przestrzeni i czasu – w. 16.
- C. Aby być zamieszkującym Pocieszycielem, Pocieszycielem w uczniach, Pan Jezus musiał przejść przez śmierć i wejść w zmartwychwstanie oraz stać się Duchem rzeczywistości, życiodajnym Duchem – w. 17; 1 Kor 15,45b:
 - 1. Najdrogocenniejszym rezultatem naszej wiary w Chrystusa jest to, że możemy przyjąć Go do swego wnętrza; teraz może On w nas wejść i być z nami o każdym czasie i na każdym miejscu, gdyż jest Pocieszycielem w nas – J 1,12-13; 3,15; 14,16-17.
 - 2. „On”, Duch rzeczywistości w wersecie 17, staje się „Ja”, samym Panem w wersecie 18; oznacza to, że Chrystus, który był w ciele, przeszedł przez śmierć i zmartwychwstanie i stał się życiodajnym Duchem, pneumatycznym Chrystusem – 1 Kor 15,45b; 2 Kor 3,17a.

D. Ewangelia Jana objawia, że Chrystus stał się ciałem, a przez to Barankiem Bożym, zaś w zmartwychwstaniu stał się życiodajnym Duchem, innym Pocieszycielem, który tchnął siebie w uczniów – 1,14,29; 14,16-17; 20,22:

1. Jako Duch tchnął On siebie w uczniów i może w nich żyć, a oni mogą żyć z Jego powodu – 14,19-20.
2. Duch Święty w wersecie 20,22 to w rzeczywistości sam zmartwychwstały Chrystus, gdyż Duch ten jest Jego tchnieniem; Duch jest tchnieniem zmartwychwstałego Chrystusa.

III. Ewangelia Boża, temat Listu do Rzymian, dotyczy Chrystusa, który jest Duchem i żyje w wierzących po swoim zmartwychwstaniu – 1,1.3-4:

- A. Chrystus zmartwychwstał i stał się życiodajnym Duchem; nie jest już jedynie Chrystusem, który znajduje się na zewnątrz wierzących, lecz jest Chrystusem w ich wnętrzu – 8,9-10.
- B. Ewangelia w Liście do Rzymian to ewangelia Tego, który zamieszkuje teraz w swoich wierzących jako ich osobisty Zbawiciel – 1,1.3-4; 8,10; 5,10.

IV. Apostoł Paweł jest wzorem wierzącego, który doświadcza zamieszkującego Chrystusa – 1 Tm 1,16:

- A. „Spodobało się Bogu... objawić Syna swego we mnie” – Ga 1,15a.16a:
 1. Objawienie Syna Bożego sprawia Bogu przyjemność; dla Boga nie ma niczego miłszego nad ukazanie żywej osoby Syna Bożego.
 2. Musimy znaleźć się w stanie, kiedy będziemy pełni objawienia na temat Syna Bożego i w ten sposób staniemy się nowym stworzeniem, w którym żyje Chrystus.
- B. „Z Chrystusem jestem ukrzyżowany; żyję więc już nie ja, ale żyje we mnie Chrystus” – 2,20a:
 1. Paweł nie powiedział, że żyje w nim życie Chrystusa, lecz że żyje w nim Chrystus, osoba.
 2. Boża ekonomia to „ja” ukrzyżowane w śmierci Chrystusa i Chrystus, który żyje w nas w swoim zmartwychwstaniu.

- C. „Dzieci moje, oto ponownie w bólach was rodzę, aż Chrystus w was się ukształtuje” – 4,19:
1. Chrystus ukształtowany w nas to Chrystus, który w pełni w nas urósł.
 2. Chrystus narodził się w nas i teraz żyje w nas w naszym życiu chrześcijańskim oraz ukształtuje się w nas, gdy dojrzejemy.
- D. „Bo wy wszyscy, którzy zostaliście ochrzczeni w Chrystusa, przyoblekliście się w Chrystusa” – 3,27:
1. Zostać ochrzczone to zanurzyć się w rzeczywistości osoby Chrystusa.
 2. Przyoblekliśmy pneumatycznego Chrystusa, który jest naszym ubraniem; oznacza to, że Chrystus, który jest naszą osobą, jest nie tylko naszą wewnętrzną istotą, lecz również zewnętrznym wyrazem.
- E. „Aby Chrystus przez wiarę uczynił sobie dom w waszych sercach” – Ef 3,17a:
1. Bóg Ojciec sprawuje swoją władzę przez Boga Ducha i wzmacnia nas w wewnętrznym człowieku, aby Bóg Syn uczynił sobie dom głęboko w naszych sercach.
 2. Jeśli pozwolimy Chrystusowi zająć w nas całe miejsce i damy Mu pełne prawo oraz całkowitą swobodę uczy-nienia w nas tego, co tylko chce, wówczas nasze serce stanie się Jego domem.
- F. „Albowiem Bóg jest mi świadkiem, jak tęsknię za wami wszystkimi w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa” – Flp 1,8:
1. Paweł nie żył w swej naturalnej wewnętrznej istocie; prowadził życie w wewnętrznych częściach Chrystusa, doświadczał Go w Jego wewnętrznych częściach, i był jedno z Nim w Jego wewnętrznych częściach.
 2. Zamiast obierać swoje wewnętrzne części, Paweł obierał za swoje wewnętrzne części Chrystusa; jego wewnętrzna istota przebudowała się wewnętrznymi częściami Chrystusa.
- G. „Niech będzie w was taki umysł, jaki był również w Chrystusie Jezusie” – 2,5:

1. Pozwalać, by był w nas umysł Chrystusa, to inaczej pozwalać zamieszkującemu Chrystusowi żyć w nas przez to, że zapieramy się swojego naturalnego umysłu i obieramy Jego umysł.
 2. Jeśli chcemy doświadczać zamieszkującego w nas Chrystusa i żyć Nim, zapierajmy się swego umysłu i niech zastąpi go umysł Chrystusa – 1,21a.
- H. „Jeżeli w ogóle miałem coś do przebaczenia, przebaczyłem ze względu na was w osobie Chrystusa” – 2 Kor 2,10b:
1. Paweł żył Chrystusem, trwając w nader bliskiej styczności z Nim i postępując pod wpływem wyrazu Jego oczu.
 2. Paweł był jedno z Chrystusem, był pełen Chrystusa i był przepojony Nim; naprawdę doświadczał Chrystusa, który w nim zamieszkiwał – Kol 3,11.

Poselstwo trzecie

Duch

Wersety biblijne: J 7,37-39; 1 Kor 15,45b; Rz 8,16;

1 Kor 6,17; Obj 1,4; 4,5; 5,6; 22,17a.

- I. Duch Boży poruszał się, kiedy Bóg stwarzał wszechświat – Rdz 1,2.
- II. Duch Jahwe działał, gdy Bóg docierał do człowieka i troszczył się o niego – Sdz 3,10; 6,34; Rdz 6,3a.
- III. Duch świętości służył temu, by Bóg uczynił sobie swój wybrany lud świętym – Ps 51,13; Iz 63,10-11.
- IV. Duch był Duchem Świętym, gdy począł się Jan Chrzciciel mający przedstawić Boga, który we wcieleniu stał się człowiekiem (Łk 1,13-17), i gdy począł się Jezus, kiedy to Bóg stał się człowiekiem w ciele (w. 30-36; Mt 1,18-20).
- V. Duch był Duchem, którym Jezus został namaszczony i który był obecny w poruszaniu się człowieka Jezusa, gdy wypełniał On na ziemi posługę dla Boga– Mk 1,10.12; Mt 4,1; Łk 4,1.18; J 1,32-33.
- VI. Duch był obecny przy namaszczeniu i poruszaniu się Chrystusa, lecz nie wszedł jeszcze wtedy w wierzących, by wypływać z nich rzekami żywej wody; w tym sensie Ducha jeszcze nie było, gdyż Jezus nie został jeszcze wówczas otoczony chwałą w zmartwychwstaniu – 7,37-39; Łk 24,26.
- VII. Chrystus, ostatni Adam, dzięki swemu zmartwychwstaniu i w nim stał się życiodajnym Duchem i wszedł w swoich wierzących, by wypływać z nich rzekami żywej wody – 1 Kor 15,45b; Obj 21,6; 22,17c:
 - A. Życiodajny Duch jako Duch Jezusa związany jest z Jezusem w Jego człowieczeństwie; ten Jezus przeszedł przez ludzkie życie i śmierć na krzyżu, z czego wynika, że w Duchu znajduje się nie tylko boski pierwiastek Boga, lecz również ludzki pierwiastek Jezusa, a także pierwiastki Jego ludzkiego życia i cierpienia Jego śmierci – Dz 16,7.
 - B. Życiodajny Duch jako Duch Chrystusa związany jest z Chrystusem w Jego boskości; ten Chrystus pokonał śmierć i stał

się życiem w zmartwychwstaniu wraz z mocą zmartwychwstania; wynika stąd, że w Duchu mieści się pierwiastek boskości, który stał się pokonującym śmierć i udzielającym życia Duchem – Rz 8,9b.

- C. Życiodajny Duch jako Duch Jezusa Chrystusa zawiera w sobie wszystkie pierwiastki człowieczeństwa Jezusa wraz z Jego śmiercią i boskości Chrystusa wraz z Jego zmartwychwstaniem; pierwiastki te stają się obfitym zasobem niezgłębionego Chrystusa i służą wspieraniu Jego wierzących – Flp 1,19b.
- D. Życiodajny Duch jako Pan Duch, pneumatyczny Chrystus, służy metabolicznemu przeobrażeniu wierzących w obraz Pana z chwały w chwałę dzięki odnowieniu umysłu (2 Kor 3,17-18; Rz 12,2b) i wzrostowi oraz zbudowaniu Ciała Chrystusa (1 Kor 3,6.9b.12a; Ef 4,16b).
- E. Gdy człowiek Jezus stał się życiodajnym Duchem, Trójjedyny Bóg został całkowicie dopełniony i zwieńczony:
 - 1. Trójjedyny Bóg został zwieńczony w zmartwychwstaniu Chrystusa; dlatego po zmartwychwstaniu Pan powrócił i powiedział, że mamy chrzcić innych w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego – Mt 28,19b.
 - 2. Trójjedyny Bóg został zwieńczony w życiodajnym Duchu, Duchu Jezusa, Duchu Chrystusa, Duchu Jezusa Chrystusa i Panu Duchu; to dlatego ten Duch jest obecnie zwieńczeniem Trójjedynego Boga.
- F. Życiodajny Duch, zwieńczenie przetworzonego Trójjedynego Boga, jest Parakletem, Pocieszycielem, dla wierzących – J 14,16-17.
- G. Życiodajny Duch jest rzeczywistością przetworzonego Trójjedynego Boga – w.17a; 15,26b; 16,13; 1 J 5,6b.
- H. Życiodajny Duch jest docieraniem przetworzonego Trójjedynego Boga do wierzących.
 - I. Życiodajny Duch jest przystępem wierzących do Ojca, źródła Boskiej Trójcy – Ef 2,18.
 - J. Życiodajny Duch jest społecznością przetworzonego Trójjedynego Boga z wierzącymi, dzięki czemu mogą oni radować się bogactwami Boskiej Trójcy – 2 Kor 13,13.

VIII. Duch jest złożonym namaszcującym Duchem – Wj 30,22-30:

- A. Duch jest złożony z jednego Boga, który stanowi podstawę oleju, czyli z boskości Chrystusa, zobrazowanej przez jeden hin oliwy z oliwek – w. 24b.
- B. Duch jest złożony z Boskiej Trójcy Boga, zobrazowanej przez trzy jednostki po pięćset sykli wonności – w. 23-24a.
- C. Duch jest złożony z człowieczeństwa Chrystusa, zobrazowanego przez cztery rodzaje wonności.
- D. Duch jest złożony ze śmierci Chrystusa i jej uśmiercającej skuteczności, zobrazowanej przez mirrę i cynamon – w. 23a.
- E. Duch jest złożony ze zmartwychwstania Chrystusa i jego odstraszącej mocy, zobrazowanego przez wonną trzcinę i kasję – w. 23b-24a.
- F. Wszystkie wyżej wymienione składniki złożone razem tworzą olejek do namaszczenia wszystkich rzeczy i osób związanych z oddawaniem czci Bogu – w. 25-30; 2 Kor 1,21; 1 J 2,20.27.
- G. Złożony, namaszcujący Duch działa jako Duch Święty, pieczętując Chrystusowych wierzących – Ef 1,13; 4,30b; 2 Kor 1,22a.
- H. Pieczętujący Duch staje się poręką dla wierzących, gwarantującą im, że Bóg jest ich dziedzictwem, i dającą im przedsmak Boga, który jest ich dziedzictwem – Ef 1,14; 2 Kor 1,22b.

IX. Duch jest błogosławieństwem ewangelii – Ga 3,8.14:

- A. Duch odradza wierzących, zradzając ich jako licznych synów Bożych – J 3,5-6.
- B. Duch jest Duchem Syna, który w sercach wierzących woła: „Abba, Ojcze!” i prowadzi wierzących do postępowania godnego synów Boga – Ga 4,6; Rz 8,14-16.
- C. Duch służy kapłaństwu ewangelii i uświęcaniu wierzących – 15,16.
- D. Duch wstawia się za wierzącymi – 8,26.
- E. Duch odnawia wierzących i czyni ich nowym stworzeniem Boga – Tt 3,5b; 2 Kor 5,17.

X. Siedem Duchów to siedmiokrotnie wzmocniony Duch, który służy kościołowi w upadku w tym mrocznym wieku;

w Księdze Objawienia 1 Duch wymieniony jest jako drugi w Boskiej Trójcy, a nie trzeci, co wskazuje na Jego wzmocnienie – w. 4-5a:

- A. Siedem Duchów to siedem ognistych lamp płonących przed tronem Boga, które realizują boskie zarządzanie w celu zwieńczenia boskiej ekonomii – 4,5.
- B. Siedem Duchów to siedmioro oczu Baranka, przyglądających się oczu Odkupiciela, które obserwują wszystkie kościoły ze wszystkich narodów i udzielają nam wszystkich Jego bogactw dla zbudowania Jego Ciała i zwieńczenia budowy Nowej Jeruzalem, a tym samym zrealizowania odwiecznej Bożej ekonomii – 5,6; 21,1-3.
- C. Siedmiokrotnie wzmocniony Duch to Duch, który przemawia do wszystkich kościołów – 2,7.11.17.29; 3,6.13.22.

XI. Duch jest istotowym i ekonomicznym Duchem przetworzonego Trójjedynego Boga:

- A. Istotowy Duch Boga, Duch życia, tchnął siebie w wierzących jako boska esencja boskiego życia – J 20,22.
- B. Ekonomiczny Duch Boga, Duch mocy, wylał się na wierzących jako boska esencja boskiej mocy – Dz 1,8; 2,2.4.17.

XII. Duch jest zwieńczeniem przetworzonego Trójjedynego Boga:

- A. Duch i oblubienica przemawiają razem jako małżeństwo wszechświata – Obj 22,17a.
- B. Przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg poślubia odkupiony, odrodzony i przeobrażony trójczęściowy lud, dzięki czemu w pełni się przejawia i ostatecznie wyrazi w chwale na wieczność – 21,2–22,5.

XIII. Kluczem do naszego znaczenia, a także do znaczenia wszechświata jest istnienie Boga, który jest Duchem, a także posiadanie przez nas ducha; gdyby Bóg nie był Duchem i gdybyśmy my nie mieli ducha do kontaktowania się z Nim, do bycia jedno z Nim, cały wszechświat byłby pusty, my zaś bylibyśmy niczym – J 3,6; 4,24; Rz 8,16; 1 Kor 6,17:

- A. Bóg stworzył ducha człowieka w określonym celu – by dopełnić zamysł, jaki Mu przyświecał w stworzeniu niebios i ziemi – Rdz 2,7; Za 12,1; Iz 42,5; Hi 32,8.

- B. Duch człowieka to wewnętrzny organ, za pomocą którego może on kontaktować się z Bogiem, przyjmować Go, zawierać i przyswajać w swoim wnętrzu jako życie i wszystko – Rdz 2,7; zob. Prz 20,27.
- C. Bóg jest Duchem, by człowiek się z Nim kontaktował i Go przyjmował; człowiek zaś ma ducha, by kontaktować się z Bogiem i Go zawierać, dzięki czemu Bóg i człowiek mogą mieć organiczną więź – J 4,24; 1 J 4,13; 2 Tm 4,22a; 1 Kor 6,17.
- D. Nasz duch jest celem „podróżującego” Trójjedynego Boga – J 1,1; 4,24; Rz 8,16.
- E. To w naszym duchu zostajemy odrodzeni (J 3,6) i w naszym duchu też mieszka i działa Duch Święty (Rz 8,16); w naszym duchu również radujemy się Chrystusem i Jego łaską (2 Tm 4,22; Ga 6,18).
- F. Duch człowieka różni się od duszy – Hbr 4,12; 1 Tes 5,23a.
- G. Nasz duch składa się z sumienia (Rz 9,1; zob. 8,16), społeczności (J 4,24; Rz 1,9; Łk 1,47) i intuicji (1 Kor 2,11; Mk 2,8).
- H. Ćwiczyć się w pobożności to inaczej ćwiczyć ducha, aby na co dzień żyć Chrystusem, który jest Duchem – 1 Tm 4,7:
 1. Rozniecajmy ducha – 2 Tm 1,6-7.
 2. Kierujmy umysł na ducha – Rz 8,6.
 3. Odróżniajmy ducha od duszy – Hbr 4,12.
- I. Pan jest z naszym duchem, dzięki czemu możemy radować się Nim jako łaską i przeciwstawiać się nurtowi upadku kościoła oraz realizować Bożą ekonomię za pośrednictwem zamieszkującego Ducha i wyposażenia w słowo – 2 Tm 4,22; 1,14; 3,16-17.

Jeść Pana jako drzewo życia i żyć na linii życia

Wersety biblijne: Rdz 2,9; J 1,4; 10,10b; 14,6a;

1 Kor 15,45b; 2 Kor 3,6; Obj 2,7; 22,1-2.

I. Drzewo życia symbolizuje Trójjedynego Boga ucieleśnionego w Chrystusie jako życie dla człowieka w postaci pokarmu – Rdz 2,9; J 1,4; 10,10b; 14,6a; 1 Kor 15,45b; J 6,35.57:

- A. To, że Bóg umieścił człowieka przed drzewem życia, wskazuje, że chciał, aby człowiek przyjął Go jako swoje życie, spożywając Go w sposób organiczny i przyswajając Go w sposób metaboliczny, dzięki czemu Bóg może się stać buďulcem jego istoty – por. 5,39-40; 2 Kor 3,6.
- B. Drzewo życia rośnie wzdłuż obu brzegów rzeki wody życia, z czego wynika, że jest to krzew winny; skoro Chrystus jest krzewem winnym, a także życiem, jest drzewem życia – Obj 2,7; 22,1-2; J 15,1; 14,6a.
- C. W wyniku wcielenia, ukrzyżowania i zmartwychwstania Chrystus został przetworzony, dzięki czemu człowiek może uzyskać życie i żyć, spożywając Go – 10,10b; 6,51.57.63.

II. Możemy jeść Pana jako drzewo życia, duchowy pokarm, następująco:

A. Możemy Go jeść, jedząc Jego słowa:

1. „Nie samym chlebem żyje człowiek, ale wszelkim słowem, które wychodzi z ust Bożych” – Mt 4,4.
2. „Jakże słodkie są Tve słowa dla mojego podniebienia! Ponad miód dla ust moich!” – Ps 119,103.
3. „A On rzekł do mnie: Synu człowieczy, zjedz to, co masz przed sobą. Zjedz ten zwój i idź przemawiać do domu Izraela! Otworzyłem więc usta, a On dał mi zjeść ów zwój, mówiąc do mnie: Synu człowieczy, nasyc żołądek i napełnij wnętrznosci swoje tym zwojem, który ci podałem. Zjadłem go, a w ustach moich był słodki jak miód. Potem rzekł do mnie: Synu człowieczy, udaj się do domu Izraela i przemawiaj do nich Moimi słowami” – Ez 3,1-4.

4. „Ilekcroć otrzymywałem Twoje słowa, pochłaniałem je, a Twoje słowo stawało się dla mnie rozkoszą i radością serca mego. Bo nazywam się od imienia Twego, Jahwe, Boże Zastępów!” – Jr 15,16.
 5. „Ten, kto Mnie je, będzie żył z powodu Mnie. ...Duch daje życie; ciało na nic się nie przyda. Słowa, które Ja wam powiedziałem, są duchem i są życiem” – J 6,57.63.
- B. Możemy Go jeść, wykonując wolę Ojca: zaspokajając głodnych i spragnionych oraz otaczając Ojca chwałą na ziemi przez to, że będziemy prowadzić życie Boga-człowieka – Mt 24,45-47:
1. „Moim pokarmem jest wypełnić wolę Tego, który Mnie posłał, i wykonać Jego dzieło” – J 4,34.
 2. „Ja Ciebie otoczyłem chwałą na ziemi przez to, że wypełniłem dzieło, które Mi dałeś do wykonania” – 17,4; por. Kol 1,9-11.
- C. Możemy Go jeść, mając styczność z właściwymi ludźmi – Kpł 11,1-3.9.13.21:
1. Jeść to stykać się z tym, co jest na zewnątrz nas, i rozmawiać to do swego wnętrza, w wyniku czego staje się to na koniec naszym integralnym budulcem.
 2. W Księdze Kapłańskiej 11 wszystkie zwierzęta symbolizują różne rodzaje ludzi, jedzenie zaś symbolizuje styczność z nimi – por. Dz 10,9b-14.27-29.
 3. Żeby Boży ludzie prowadzili święte życie, jak tego wymaga święty Bóg, muszą uważać na to, z jakimi ludźmi mają do czynienia – por. Kpł 11,46-47; 1 Kor 15,33; 2 Kor 6,14-18; 2 Tm 2,22:
 - a. Zwierzęta, które mają rozdzielone kopyta i które przeżuują (Kpł 11,3; por. w. 4-8, 26-28), symbolizują ludzi, którzy mają rozeznanie w tym, co czynią (Flp 1,9-10) i którzy rozważnie przyjmują słowo Boże (Ps 119,15).
 - b. Zwierzęta wodne, które mają płetwy i łuski, symbolizują ludzi, którzy mogą swobodnie poruszać się i działać w świecie i jednocześnie są odporni na wpływ, jaki on wywiera (płetwy pomagają rybom w poruszaniu,

działaniu, w wodzie tak jak tego chcą, zaś łuski chronią ryby żyjące w morzu przed zasoleniem) – Kpł 11,9.

c. Ptaki, które mają skrzydła do latania i których zasobem pokarmu, który zjadają, są nasiona życia, symbolizują ludzi, którzy mogą żyć i poruszać się, prowadząc życie, które jest poza i ponad światem, i dla których zasobem życia jest to, co wiąże się z życiem – w. 13.

d. Owady, które mają skrzydła oraz mają tylne kończyny ponad nogami do skakania po ziemi, symbolizują ludzi, którzy mogą żyć i poruszać się, prowadząc życie, które jest ponad światem i którzy potrafią zachowywać siebie samych od świata – w. 21-22.

D. Możemy Go jeść, uczując na Nim na spotkaniach na jedynym podłożu jedności:

1. Dzieci Izraela mogły korzystać z płodów ziemi na dwa sposoby: zwyczajny, osobisty sposób polegał na korzystaniu z nich w charakterze zwyczajnego działu o dowolnej porze, w każdym miejscu i z każdym (Pwt 12,15); szczególnie, zbiorowy sposób polegał na korzystaniu z najlepszego działu, pierwocin, ze wszystkimi Izraelitami podczas wyznaczonych świąt i w jednym miejscu wybranym przez Boga (w. 5-7, 17-18).

2. Podobnie nowotestamentowi wierzący korzystają z Chrystusa w dwóch aspektach: zwyczajnym, osobistym aspekcie korzystania z Chrystusa o każdym czasie i w każdym miejscu, i szczególnie, zbiorowym aspekcie korzystania z najlepszego działu Chrystusa na spotkaniach prawidłowego życia kościoła na jedynym podłożu jedności, miejscu wybranym przez Boga – Kol 1,12; 1 Kor 14,26.

III. Zasada drzewa życia to zasada zależności od Boga; realizowała się ona na przestrzeni całej Biblii za pośrednictwem tych, którzy żyli na linii życia:

A. Abel spotykał się z Bogiem w Boży sposób – Rdz 4,4.

B. Set i Enosz wzywali imienia Pańskiego – w. 26.

C. Henoch chodził z Bogiem – 5,22-24.

D. Noe chodził z Bogiem i współpracował z Nim – 6,8-9.14.

- E. Abraham prowadził życie, w którym ukazywał mu się Bóg, i wzywał imienia Pana – Dz 7,2; Rdz 12,7-8; 17,1; 18,1; Jk 2,23.
- F. Mojżesz prowadził życie, w którym ukazywał mu się Bóg i w Jego obecności – Wj 3,2.16; 33,11.13-15; 25,9.
- G. Dzieci Izraela podróżowały w obecności Pana – 13,21-22; Lb 14,14.
- H. Jozue żył i działał w obecności Pana – Joz 1,5-9.
- I. Gedeon walczył w obecności Pana i z jej pomocą – Sdz 6,12.16.
- J. Samuel modlił się i wzywał Pana – 1 Sm 12,23; 15,11; Ps 99,6; Jer 15,1.
- K. Dawid pokładał ufność w Bogu, zwracał się do Niego i radował się Jego życiem – 1 Sm 17,37.45; 30,6; Ps 27,4.8.14; 36,9-10.
- L. Daniel stale się modlił i nieustannie utrzymywał łączność z Panem w całkowitej zależności od Niego – Dn 2,17-23; 6,11-12; 9,2-4; 10,1-3.12.
- M. Pan Jezus jako drzewo życia i Syn Boży żył z powodu Ojca – J 6,57; 14,10.
- N. Nowotestamentowi wierzący żyją z powodu Pana, jedząc Go i trwając w Nim, dzięki czemu On może trwać w nich – 6,57; 15,5.
- O. Paweł przejawiał Pana swym życiem, i w ten sposób Go powiększał – Ga 2,20; Flp 1,19-21a.
- P. Kościół jako Ciało Chrystusa jest zależny od Niego i żyje Nim jako życiem – Ef 1,22-23; Kol 3,4.
- Q. Nową Jeruzalem podtrzymuje przy życiu rzeka wody życia oraz drzewo życia – Obj 22,1-2.14.17.

Poselstwo piąte

Kościół – Ciałem Chrystusa, tajemniczym organizmem w Bożej nowotestamentowej ekonomii

Wersety biblijne: Ef 1,22-23; 4,4-6.11-16.22-24.30;
5,25b-27.29; Rz 8,2-13; 12,4-8.

I. Osią wielkiego, obracającego się koła Bożej ekonomii jest Ciało Chrystusa:

- A. Poruszanie się Bożej nowotestamentowej ekonomii przypomina obracanie się wielkiego koła – por. Ez 1,15-21.
- B. Osią tego obracającego się koła Bożej ekonomii jest Ciało Chrystusa:
 - 1. Całe poruszanie się i dzieło Boga łączy się dzisiaj z Ciałem Chrystusa i jemu służy – Ef 1,22-23.
 - 2. Nowa Jeruzalem, ostateczne zwieńczenie dzieła Boga, jest osią Jego poruszania się w całym wszechświecie – Obj 21,2.11; 22,1.

II. Ciało Chrystusa, oś Bożej ekonomii, jest organizmem Trójjedynego Boga:

- A. Kościół to nie organizacja wymyślona przez człowieka, lecz organizm powołany do istnienia przez Trójjedynego Boga, który jest życiem.
- B. Prawdziwy krzew winny, obraz Chrystusa, to organizm, za pośrednictwem którego Trójjedyny Bóg wypełnia swoją odwieczną ekonomię – J 15,1:
 - 1. Drzewo, które posiada życie, ma organiczną naturę i może wydawać owoc.
 - 2. Drewniany stół pozbawiony życia ma charakter organizacji i nie może wydawać owocu.
- C. Ten boski organizm powstaje w wyniku związku i zespolenia wszystkich wierzących z Trójjedynym Bogiem – Ef 4,4-6:
 - 1. Ojciec to ktoś, kto jest ponad wszystkimi (zarządza i troszczy się), przez wszystkich (przenika i łączy) i we wszystkich (mieszka i żyje) – w. 6.

2. Syn jest pierwiastkiem życia; wierzący dzięki uwierzeniu łączą się z pierwiastkiem nowego życia Chrystusa, zaś dzięki chrztowi zostają odcięci od pierwiastka starożytności – w. 5.
 3. Duch jest esencją życia; Duch życia Chrystusa jest esencją Ciała Chrystusa; nadzieja polega na przesyleniu Ciała Chrystusa wspaniałością tej esencji, dzięki czemu Ciało Chrystusa może wejść do chwały życia Chrystusa – w. 4; Kol 1,27.
- D. Metamorficzna przemiana tego boskiego organizmu to zespolenie Boga i człowieka – Ef 4,22-24:
1. Ta metamorficzna przemiana polega na zdjęciu z siebie, odłożeniu, starożytności, który ulega zepsuciu na skutek pożądlivosti, i przyobleczeniu się w nowego człowieka, stworzonego według Boga – w. 22, 24.
 2. Ta metamorficzna przemiana dokonuje się dzięki odnowieniu wierzących w duchu ich umysłu – w. 23.
 3. Ta metamorficzna przemiana dokonuje się dzięki odkupieniu poprzez przesylenie przez Świętego Ducha Bożego, który jest pieczęcią – w. 30.
 4. Ta metamorficzna przemiana dokonuje się dzięki karmieniu, uświęcaniu i obmywaniu Chrystusowym słowem życia – 5,25b-27.29:
 - a. Karmienie dostarcza zaopatrzenia w życie i jednocześnie zapewnia serdeczne, czułe i pełne miłości pielęgnowanie.
 - b. Uświęcanie polega na oddzielaniu się dla Boga i przesyleniu się Nim, w wyniku czego następuje przeobrażenie – w. 26a.
 - c. Obmywanie usuwa plamy i zmarszczki, aby boski organizm mógł się stać święty i chwalebny.
- E. Wzrost tego boskiego organizmu i jego organiczne budowanie dokonują się w boskim życiu – 4,11-16:
1. Obdarowani ludzie doskonalą w tym boskim organizmie innych, aby byli jak oni i wykonywali dzieło posługi, służące organicznemu budowaniu Ciała Chrystusa – w. 11-12.

2. Wzrost tego boskiego organizmu w boskim życiu jest tożsamy z jego organicznym budowaniem się w boskim życiu – w. 13b-16:
 - a. Musimy trzymać się prawdy w miłości i wzrastać we wszystkim w Głowę, Chrystusa – w. 13b, 15.
 - b. Z Głowy całe Ciało, złączone każdym stawem obfito zaopatrzenia i spojone dzięki działaniu na miarę każdej części, stopniowo rośnie, by organicznie budować się w miłości – w. 16.
- F. Życiem codziennym tego boskiego organizmu jest zbiorowe i organiczne życie codzienne Ciała Chrystusa – Rz 12,5:
 1. Wszystkie członki żyją razem, obierając za swoje życie Chrystusa – Kol 3,3-4a.
 2. Wszystkie członki troszczą się o siebie nawzajem – 1 Kor 12,25-27.
 3. To życie codzienne stanowi organiczną codzienność powstałą w wyniku związku i zespolenia Trójjedynego Boga z trójczęściowym człowiekiem – Rz 8,2-13:
 - a. Prawo Ducha życia to klucz do tajemniczego organizmu w Bożej nowotestamentowej ekonomii; możemy współpracować z tym prawem przez modlitwę i przez to, że będziemy mieli ducha zależności – w. 2; 1 Tes 5,17.
 - b. Poprzez prawo Ducha życia zostaliśmy najpierw ożywieni w duchu za pośrednictwem Ducha Chrystusa – Rz 8,2,9-10.
 - c. Następnie zostajemy ożywieni w umyśle duszy za pośrednictwem rozprzestrzeniającego się Ducha Bożego – w. 6b.
 - d. Na koniec zostajemy ożywieni w śmiertelnym ciele za pośrednictwem zamieszkującego Ducha Bożego – w. 11.
 - e. Z tego względu musimy kierować swój umysł na ducha, postępować według ducha i uśmiercać uczynki ciała poprzez zamieszkującego Ducha Bożego – w. 6b, 4b, 11, 13.

- G. Służbą tego boskiego organizmu jest zbiorowa, organiczna służba Ciała Chrystusa – 12,4-8:
1. Każdy członek jest potrzebny – 1 Kor 12,14-22.
 2. Każdy członek funkcjonuje w sposób organiczny według działania na miarę każdej części.
 3. Służbą tą jest organiczna służba nowotestamentowego kapłaństwa ewangelii – 1 P 2,5,9:
 - a. Musimy głosić ewangelię, aby zbawiać grzeszników i składać ich w ofierze Bogu – Rz 15,16.
 - b. Musimy karmić wierzących i pomagać im wzrastać, dzięki czemu mogą oni ofiarować siebie Bogu jako żywe ofiary – J 21,15; 1 P 2,2; Rz 12,1.
 - c. Musimy doskonalić świętych, dzięki czemu będą oni mogli wykonywać dzieło posługi ku organicznemu budowaniu Ciała Chrystusa – Ef 4,11-16.
 - d. Musimy prowadzić świętych do prorokowania, przemawiania dla Boga, ze względu na organiczne budowanie kościoła – 1 Kor 14,1.3-5.12.24.31.
 - e. Musimy trudyć się i walczyć we wszelkiej mądrości, aby przedstawić Bogu każdego świętego w pełni dorosłym w Chrystusie – Kol 1,28-29.

Spotkanie w małych grupach

(sobota)

Wersety biblijne:

Ga 1,15-16 Gdy jednak spodobało się Bogu, który wybrał mnie jeszcze w łonie matki mojej i powołał łaską swoją, aby objawić Syna swego we mnie...

Ga 2,20 Z Chrystusem jestem ukrzyżowany; żyję więc już nie ja, lecz żyje we mnie Chrystus, a życie, które teraz prowadzę w ciele, prowadzę w wierze, wierze Syna Boga, który mnie umiłował i wydał samego siebie za mnie.

1 Kor 6,17 Kto zaś się łączy z Panem, jest z Nim jednym duchem.

Flp 1,19 Wiem bowiem, że wyjdzie mi to ku zbawieniu dzięki waszemu błaganiu i obfitemu zasobowi Ducha Jezusa Chrystusa.

Wyjątki z postugi:

Jestem zbawiony od sześćdziesięciu lat i w przeciągu tych sześćdziesięciu lat nie było ani jednego dnia, kiedy nie czytałbym Biblii. Od ponad pięćdziesięciu lat piszę także objaśnienia prawd biblijnych. Po upływie tego roku zakończę pisanie przypisów do całego Nowego Testamentu. Mogę powiedzieć, że mam nie tylko ogólne pojęcie o Biblii, lecz że także studiowałem Biblię w przenikliwy i całościowy sposób. W przeciągu tych lat wiele mówiłem o pierwszorzędnym tematach w Biblii. Nieustannie zastanawiałem się nad tym, o czym mówi ta wyczerpująca Biblia, co jest jej istotą czy też ekstraktem. Kiedy przybyłem do Tajwanu, codziennie studiowałem Biblię z braćmi i siostrami. W przeciągu jednego roku przestudiowaliśmy sześćdziesiąt zagadnień, które stanowią sześćdziesiąt tematów w *The Fundamental Truths in the Bible*. Niemniej jednak, przestudiowawszy tak wiele zagadnień, muszę ostatecznie przyznać, że ekstraktami Biblii nie jest nic innego jak te cztery pierwiastki: Chrystus, Duch, życie i kościół. Na początku jest Chrystus, na końcu jest kościół, a w trakcie procesu są Duch i życie. Te cztery pierwiastki – Chrystus, Duch, życie i kościół – stanowią naukę biblijną jak również biblijną filozofię, astronomię, geografę, etykę, historię i teologię. Wszystko, o czym jest mowa

w Biblii, służy tym czterem pierwiastkom. Tylko Chrystus jest rzeczywistością; jest treścią wszystkiego (Kol 2,17). Jeśli nie ma Chrystusa, nie ma Ducha, nie ma też życia ani kościoła. Jeśli jest Chrystus, jest rzeczywistość i istota. Chrystus jest Duchem, Duch jest życiem, a życie wytwarza kościół. Bez Chrystusa nie ma Ducha; bez Ducha nie ma życia; bez życia nie ma żadnego sposobu na wytworzenie kościoła. Stąd też te cztery pierwiastki stanowią ekstrakt, śmietankę, istotę Biblii (*Four Crucial Elements of the Bible—Christ, the Spirit, Life, and the Church*, s. 36-37).

W rezultacie wieloletniego studium Słowa mogę wam powiedzieć, że najważniejsze zagadnienia w Nowym Testamencie to zamieszkujący Chrystus i Jego zamieszkiwanie. Nowy Testament mówi nie tylko o tajemniczej osobie, Chrystusie, lecz także o jednej rzeczy, która jej dotyczy, tj. że Chrystus zamieszkuje swoich wierzących.

Wiemy, że Chrystus to naprawdę tajemnica, a Jego zamieszkiwanie to jeszcze większa tajemnica. Mimo wszystko Jego zamieszkiwanie jest bardzo rzeczywiste i bliskie, ponieważ nie jest to coś, co ma miejsce na zewnątrz nas, lecz raczej coś, co następuje w naszym wnętrzu i wiąże się blisko z nami. Dlatego jest to sprawa bardzo rzeczywista i osobista (*The Subjective Experience of the Indwelling Christ*, s. 46, 43).

Najcenniejszym wynikiem naszej wiary w Chrystusa jest to, że przyjmujemy Go do swego wnętrza. Wprawdzie jest to czysta i nieskażona, a jednak tajemnicza prawda, lecz większość chrześcijan jej nie dostrzega. Twierdzą, że Chrystus siedzi obecnie na tronie w niebie i że nie mieszka w swoich wierzących. Tymczasem Biblia oznajmia, że Chrystus przebywa obecnie w niebie po prawicy Boga, lecz jednocześnie mieszka też w swoich wierzących (Rz 8,34.10). To, że Chrystus rzeczywiście jest obecnie w nas, potwierdza też nasze doświadczenie. W tamtych czasach Pan Jezus przebywał ze swoimi uczniami, chodził z nimi, pozostawał i żył, lecz nie mógł w nich wejść. Dlatego musiał się przemienić w wyniku śmierci i zmartwychwstania; w zmartwychwstaniu powrócił i wszedł w swoich uczniów.

Pocieszyciel, który poprzednio był na zewnątrz uczniów, w rezultacie procesu śmierci i zmartwychwstania mógł obecnie w nich wejść i być w ich wnętrzu Pocieszycielem (*The Subjective Experience of the Indwelling Christ*, s. 33-35).

W Liście do Galacjan 1,15-16 Paweł mówi, że spodobało się Bogu objawić w nim swego Syna. Syn Boży odsłonił się wobec Pawła i ukazał mu się. Oznacza to, że otrzymał on wizję żywej osoby Syna Bożego. Skoro Paweł stanowi wzór dla wierzących i objawił się w nim Syn Boży, Chrystus powinien objawić się też w nas. Gdy objawia się w nas Syn Boży, dodaje się do nas coś boskiego. Wybranie i powołanie nie powodują, że coś dodaje się do nas. Jednak objawienie Syna Bożego w nas sprawia, że do naszego człowieczeństwa dodaje się boskość. Do naszej istoty dodaje się sam Bóg i staje się naszym życiem. Ten, kto ma Syna, ma życie (1 J 5,12). Wynika stąd, że objawienie w nas Syna Bożego to inaczej dodanie się do nas Boga, który staje się naszym życiem.

W Liście do Galacjan 1,15-16 Paweł mówi, że upodobało się Bogu, by objawić w nim swego Syna. Wskazuje to na to, że objawianie Syna Bożego sprawia Bogu przyjemność. Nic nie sprawia Bogu większej przyjemności niż odsłanianie, objawianie, żywej osoby Syna Bożego.

Im więcej otrzymamy objawienia Syna Bożego, tym bardziej będzie On żył w nas. Im bardziej będzie żył w nas, tym bardziej stanie się dla nas jedynym i centralnym błogosławieństwem ewangelii, które Bóg obiecał Abrahamowi. Oznacza to, że będzie dla nas wszechzawierającą ziemią urzeczywistnioną jako wszechzawierający, przymierzony, życiodajny Duch. Nie powinno być to dla nas tylko doktryną. Jeśli porzucimy swoje koncepcje, zwrócimy swoje serce do Pana, zwrócimy uwagę na ducha i będziemy poświęcali czas Słowu, Chrystus objawi się w nas, będzie żył w nas i zostanie ukształtowany w nas. Dzień za dniem będzie stawał się dla nas coraz większym radością. W rezultacie ta żywa osoba uczyni z nas nowe stworzenie w sensie praktycznym. List do Galacjan ostatecznie prowadzi nas do nowego stworzenia przez wewnętrzne objawienie żywej osoby Syna Bożego.

Brzemieniem Pawła przy pisaniu Listu do Galacjan, a także naszą aktualną potrzebą jest to, byśmy zostali doprowadzeni do stanu, w którym uzyskamy pełnię objawienia Syna Bożego i tym samym staniemy się nowym stworzeniem, w którym żyje i kształtuje się Chrystus, którym nieustannie się radujemy jako wszechzawierającym Duchem (*Life-study of Galatians*, s. 41, 45, 38-40).

W Ewangelii Jana 6,57 Pan Jezus powiedział: „Jak Mnie posłał żyjący Ojciec, a Ja żyję przez Ojca, tak i ten, kto Mnie spożywa, będzie żył przeze Mnie”. Syn nie żył sam z siebie. Niemniej jednak nie oznacza to, że Syn został odstawiony na bok i przestał istnieć. Syn, oczywiście, nadal istniał, ale nie żył swoim własnym życiem. Żył natomiast życiem Ojca. W ten sposób Syn i Ojciec mieli jedno życie i jedną codzienność. Dzielili to samo życie i mieli tę samą codzienność.

Tak samo jest obecnie w naszej relacji z Chrystusem. My i Chrystus nie mamy dwóch rodzajów życia. Mamy natomiast jedno życie i jedną codzienność. My żyjemy przez Niego, a On żyje w nas. Jeśli my nie żyjemy, On nie żyje; a jeśli On nie żyje, my nie możemy żyć. Z jednej strony położono nam kres; z drugiej strony istniejemy nadal, ale nie żyjemy bez Niego. Chrystus żyje wewnątrz nas, a my żyjemy z Nim. Dlatego też my i On mamy jedno życie i jedną codzienność (*Life-study of Galatians*, s. 88-89).

Bóg Ojciec sprawuje władzę poprzez Ducha, wzmacniając nas ku wewnętrznemu człowiekowi, aby Bóg Syn mógł sobie uczynić dom w głębi naszych serc. Z przykrością muszę powiedzieć, że niektórzy chrześcijanie nawet twierdzą, iż nie mamy w sobie Chrystusa. Mówią oni, że Chrystus jest tylko na tronie..., że jest zbyt wielki, by wejść w tak małe ludzkie istoty. Musimy jednak ogłosić, że Biblia naucza, iż Chrystus nie tylko jest w nas (Kol 1,27), lecz także czyni sobie dom w dole, w naszym sercu. Osiedla się tam (*Boża nowotestamentowa ekonomia*, s. 392).

Przed wcieleniem i zmartwychwstaniem Duch był jedynie Duchem Bożym, nie Duchem Człowieczym. Duch Jezusa jest Duchem Człowieczym. Przed wcieleniem w Duchu Bożym nie było ludzkiego życia, wszechzawierającej śmierci ani pierwiastka zmartwychwstania. Innymi słowy, przed wcieleniem i zmartwychwstaniem Duch Boży nie był złożony. To poprzez wcielenie, ludzkie życie, ukrzyżowanie i zmartwychwstanie do Ducha Bożego zostało dodane człowieczeństwo, a także śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa. Tak więc po zmartwychwstaniu Chrystusa Trzeci w Boskiej Trójcy również został zwieńczony.

Trójjedyny Bóg został zwieńczony w życiodajnym Duchu, Duchu Jezusa, Duchu Chrystusa, Duchu Jezusa Chrystusa i Panu Duchu. Dzisiaj Duch jest więc zwieńczeniem Trójjedynego Boga (*Duch z naszym duchem*, s. 34-35).

Najlepszym typem wszechzawierającego Ducha Chrystusa, będącego złożonym namaszczać Duchem, jest złożony olejek, o którym mówi rozdział trzydziesty Księgi Wyjścia. ...Typ ten objawia, że złożony namaszczać Duch składa się z jedyne Boga jako podstawy, jako boskości Chrystusa, której typ stanowi jeden hin oliwy w oliwek (w. 24b).

Złożony namaszczać Duch składa się z Boskiej Trójcy Boga, której typ stanowią trzy części po pięćset sykli przypraw (w. 23-24a). Środkiwie pięćset sykli zostały rozszczepione na dwie części. ...Oznacza to, że Drugi w Boskiej Trójcy został rozszczepiony, ukrzyżowany.

Złożony namaszczać Duch składa się również z człowieczeństwa Chrystusa, którego typ stanowią cztery rodzaje przypraw.

Duch jest złożony ze śmierci Chrystusa i jej uśmiercającej skuteczności, których typ stanowi mirra i cynamon (w. 23a).

Zmartwychwstanie Chrystusa i jego odpierająca moc, których typ stanowią wonna trzcina i kasja (w. 23b-24a), również są składnikami złożonego namaszczać Ducha. Trzcina wystrzela w powietrze z miejsca bagnisteo lub mulisteo. Oznacza to więc powstanie Pana Jezusa z miejsca śmierci. Kasji używano w starożytności jako środka do odstraszenia owadów i węży. Oznacza ona zatem odpierającą moc zmartwychwstania Chrystusa.

Wszystkie powyższe składniki złożone razem tworzą olejek do namaszczenia wszystkich rzeczy i osób związanych z oddawaniem czci Bogu (w. 25-30; 2 Kor 1,21; 1 J 2,20.27).

W Nowym Testamencie widzimy złożonego namaszczać Ducha, działającego jako Duch Święty w celu pieczętowania wierzących Chrystusa (Ef 1,13; 4,30b; 2 Kor 1,22a). Pieczętować to inaczej namaszczać. ...Kiedy żyjemy przez Ducha, mamy odczucie, że coś wewnątrz przesycia nas, a przesycanie to jest ciągłym pieczętowaniem. Pieczętowanie to udziela wierzącym boskiego pierwiastka przetworzonego Trójjedynego Boga i przesycia ich nim. Przeobraża ono również wierzących w Boże dziedzictwo (Ef 1,11). Godne uwagi jest to, że jako grzesznicy możemy zostać przeobrażeni do takiego stopnia, iż Bóg uważa nas za swoje dziedzictwo. W jaki sposób, zbudowani z grzechu, moglibyśmy zostać dziedzictwem Boga? Z pewnością zawiera to w sobie pojęcie przeobrażenia.

To, że jesteśmy dziedzictwem Boga, jak mówi o tym List do Efezjan 1,11, wiąże się z odkupieniem Chrystusa (w. 7). Tonęliśmy w grzechu,

ale odkupienie Chrystusa wyprowadziło nas z grzechu i wniosło w Boga. Wtedy staliśmy się ludźmi w Chrystusie. Chrystus stał się naszą sferą, w której Jego pierwiastek stale nas przesyca, a przesycającie to jest pieczętowaniem przez Ducha, przeobrażającym nas w Boży skarb, ...Jego dziedzictwo. Życiodajny Duch namaszcza nas, pieczętuje i przesyca boskim pierwiastkiem. To przesycającie jest udzielaniem, a udzielanie jest przeobrażaniem nas, czynieniem nas Bożym skarbem. Jeżeli chodzimy w Duchu codziennie, a nawet w każdej chwili, wówczas jesteśmy pieczętowani, przesycający, dzięki czemu przeobrażamy się w skarb dla Bożego dziedzictwa.

Pieczętujący Duch staje się dla wierzących poręką (Ef 1,14; 2 Kor 1,22b); poręcza, że Bóg jest dziedzictwem wierzących i daje im przedsmak Boga jako ich dziedzictwa. Jesteśmy dziedzictwem Boga, a Bóg jest naszym dziedzictwem. Abyśmy byli dziedzictwem Boga, potrzebujemy pieczętowania. Abyśmy posiadali Boga jako nasze dziedzictwo, potrzebujemy poręczenia. ...Greckiego słowa „poręka” używano przy nabywaniu ziemi. Sprzedawca dawał nabywcy trochę gleby z tego gruntu. ...Stąd poręka, zgodnie z użyciem starożytnego języka greckiego, jest również próbką. Duch Święty jest próbką tego, co odziedziczymy w pełni z Boga (*Duch z naszym duchem*, s. 43-46).

Gdybyśmy nie mieli ducha, bylibyśmy jak zwierzęta. Stalibyśmy się istotami pozbawionymi znaczenia. Gdyby nie było we wszechświecie również Boga, cały wszechświat stałby się pusty. Tak więc kluczem do poznania naszego znaczenia oraz znaczenia wszechświata jest istnienie Boga, a także posiadanie przez nas ducha. Bóg jest Duchem i musimy kontaktować się z Nim, oddawać Mu cześć, w naszym duchu (J 4,24). Te dwa duchy powinny kontaktować się ze sobą i stać się jedno (1 Kor 6,17). Wówczas cały wszechświat stanie się pełen znaczenia. Wtedy nasze życie nabierze sensu. Bez Boga jako Ducha i bez naszego ducha, służącego do kontaktowania się z Bogiem, byśmy byli jedno z Nim, cały wszechświat jest pusty, a my jesteśmy niczym. Dzięki temu możemy zobaczyć znaczenie naszego ducha.

W Pierwszym Liście do Tymoteusza 4,7 Paweł nakazał mu: „Ćwicz się w pobożności”. Następnie w wersecie 8 powiedział o ćwiczeniu cielesnym. ...Ćwiczenie się w pobożności musi być ćwiczeniem ducha. Ćwiczenie się w pobożności jest ćwiczeniem naszego ducha, dzięki któremu możemy na co dzień żyć Chrystusa.

Musimy rozpalić naszego ducha. W [Drugim Liście do Tymoteusza 1,6-7] Paweł powiedział: „Z tej właśnie przyczyny przypominam ci, abyś rozpałił na nowo dar Boży, który jest w tobie. ...Albowiem nie dał nam Bóg ducha bojaźni, ale mocy i miłości, i trzeźwego myślenia”.

Kiedy już rozpalisz swego ducha, naucz się praktykować coś jeszcze. Zawsze panuj nad swoim umysłem. ...List do Rzymian 8,6 mówi: „Umysł skierowany na ciało to śmierć, lecz umysł skierowany na ducha to życie i pokój”. Rozpaliwszy ducha, musimy nauczyć się kierować nań swój umysł.

W życiu chrześcijańskim toczy się nieustanna walka. Również wewnątrz nas trwa bitwa pomiędzy duchem i ciałem, a jeszcze bardziej pomiędzy duchem i duszą. Musimy więc ćwiczyć, używać naszego ducha, czyli rozpałać go. Następnie powinniśmy uczyć się panować nad swoim umysłem poprzez kierowanie go na ducha. Powinniśmy także zawsze rozróżniać, co pochodzi z ducha, a co z duszy. Jeżeli coś nie pochodzi z ducha, nie chcemy tego wypowiadać ani czynić. Na tym polega używanie, ćwiczenie naszego ducha. Mam nadzieję, że będziemy to praktykować, aż wykształcimy w sobie silny nawyk ćwiczenia ducha (*Duch z naszym duchem*, s. 80, 82, 86, 88).

